

Florence L. Barclay: Rosenfransen.

Autoriseret Oversættelse af
N. P. Maden.

(Fortset.)

Doktoren saa paa Jane med Specialistens hele Interesse.

„Svor rigtig stillede jeg ikke Diagnosen, da jeg beordrede Dem til Ubladet,“ sagde han, „færlig naar man betænker, hvor saa Soldepunkter jeg —“

„O, kære Ben,“ sagde Jane med en utaalmodig Behærdelse. „De maa ikke tale til mig, som jeg var en af deres Patienter. Lad til mig som til en af Deres lige, som Mand til Mand, og sig mig saa — kunde jeg have lænket Garth Dalmain til mig, naar jeg er saa grim? For De synes jo ogsaa selv, at mit Ansigt er grimt.“

Doktoren lo. Det var ham en lille Glæde at bringe Jane lidt i Gærnisf.

„Kære Jane,“ sagde han, „hvis vi talte til hinanden som Mand til Mand, saa havde jeg Lygt til at tale skarpt til Dem. Men De er jo nu ingen Mand, men en Kvinde. Smidlerik, da jeg altid har respekteret Dem, agtet Dem og beundret Dem som en kær og edel Kvinde, saa vil jeg spare Dem ganske aabent. De er ikke smuk, Jane, i dette Ordts sædvanlige Betydning, og ingen, der virkelig kendte Dem og holdt af Dem, vilde svare anderledes, fordi ingen, der kendte Dem og holdt af Dem, vilde falde paa at fortælle Dem en Løgn. Hvis De vil, saa kunde jeg godt sige, at De var grim, skønt jeg kender en hel Del unge Mennesker, der vilde smide mig ud, hvis de hørte mig sige det. De vilde paaafaa, at Jane var nu en Gang Jane. Ser De, saa længe De nemlig er Dem selv, er Deres Bønner vel tilfreds med Dem. Og maa jeg have Lov at tilføje, siden Deres kære Ansigt nu engang er under Debat, at jeg mindes Tider, da jeg følte, at jeg med Glæde vilde have gaaet baade jure og tem Mil for at saa det af se. Naar jeg ikke saa det, har jeg altid glædet mig til at se det, og naar jeg saa det, har jeg aldrig ønsket, at det skulde forsvinde.“

„Ja, men Deryck, De skal heller ikke altid have det overfor Dem ved Deres Bord,“ sagde Jane alvorlig.

„Nej, desværre. Men saa meget er da vist, at det fryder mig, naar det undtagelsesvis sker,“ sagde Doktoren og lo.

„De maa ikke se, Deryck,“ sagde Jane bedende. „De skal vide, at det er et af de mest brændende Spørgsmaal i mit Liv, og hvis De ikke giver mig et klogt og forstandigt Raad, saa har denne pinlige Vækkelse været ganske forgæves.“

Doktoren blev øjeblikkelig alvorlig. Han lænede sig frem og greb hendes foldede Hænder.

„Min kære Jane,“ sagde han, „tilgiv mig, hvis det kunde synes, jeg tog Sagen let. Tro mig, jeg ser paa den med den største Alvor. Men jeg har et Par vigtige Spørgsmaal at gøre Dem. Hvorledes fik De overbeviist Dalmain om, at dette var en uovervindelig Hindring for Deres Hæstefab?“

„Jeg angav ikke det som Grund,“

„Sved Grund angav De da?“

„Jeg spurgte ham, hvor gammel han var.“

„Jane! — Det sagde De til ham, da De stod ved Siden af ham i Kirken, hvor han var kommet hen for at høre Deres Børn?“

„Ja, det gjorde jeg. Bag efter, da jeg kom til at tænke over det, syntes jeg ogsaa selv, det var skrækkeligt. Men det gjorde sin Virkning.“

„Det tvivler jeg virkelig ikke om. Men hvad saa videre?“

„Saa sagde jeg, at jeg var tredive, saa ud til at være fem og tredive og følte mig som fyrre, og tilføjede, at han var søn og tyve, saa ud til at være sytten og følte sig som syv.“

„Videre!“

„Saa sagde jeg, at jeg ikke kunde gætte mig med en ren Dreng.“

„Og det indrømmede han?“

„Næst syntes han som bedøvet. Men lidt efter sagde han, at han selvfølgelig godt kunde fortaale, at jeg ikke kunde gætte mig med ham, naar jeg saa saaledes paa ham. Han sagde tillige, at det var første Gang, han havde tænkt paa sig selv i den Sag. Saa vendte han sig om og gik ud af Kirken, og vi har ikke mødt hinanden siden.“

„O, Deryck, det var ikke en hel Løgn. Det var en af disse skrækelige Løgne, hvori der er nogen Sandhed. Og han kunde ikke høre paa det, netop fordi der var noget sandt i det. Han er yngre end jeg — tre Aar, og endnu mere efter Temperament. Det var til Dels denne hans Ungdoms Skuld, at jeg var bange for min mere modne og fattede Karakter. Men det var mere Løgn end sandt, Deryck. Og det var helt Løgn at falde ham, den Mand, som Aitonen i Norgejen helt havde behersket mig — at falde ham „en ren Dreng“. Han kunde ikke svare paa det, fordi han blev saa fuldstændig overrasket. Han havde ikke et eneste Øjeblik tænkt paa sig selv, medens det modsatte havde været Tilfældet med mig. Alle hans Tanker havde drejet sig om mig, medens mine mest havde drejet sig om mig selv.“

„Jane,“ sagde Doktoren, „alt, hvad De har lidt siden det Øjeblik, har De arklig fortjent.“

Jane bøjede Hovedet.

„Jeg ved det,“ sagde hun.

„De var fælt imod Dem selv, og De var ikke ærlig overfor den Mand, der effede Dem. I led begge Tab og blev begge bedraget. Kan De ikke se, hvor daarligt De handlede? Set fra det laveste Standpunkt saa havde Dalmain set sig med paa alle disse smukke Ansigter. Han var som en Konkordiarling, der har faaet Lov til at spise alle de søde Klager, han lyfter, og som spiser saa mange i den første Uge, at han derefter kun

bryder sig om almindeligt Brød. De var Dals Brød. Det gør mig ondt, hvis De ikke synes om denne Sammenligning.“

„Nej, jeg synes ikke om den,“ sagde Jane med et Smil.

„Den passer heller ikke helt, for De var meget mere end det for ham, kære Jane, De var hans Ideal af Kvindelighed. Han saa i Dem det højeste af Karakterstyrke, færdighed, Gudsforhadighed og Sandhed. Denne Kunstnerat med det fantastisk, letbevægelige Bæsen og med alle Muligheder til at blive en trofast og hengiven Vægtmand, havde fundet en Gavn i Deres Kærlighed, og efter tolv Timers Forløb kastede De ham igen ud paa de vilde Bølger. Jane — det var en Forbrudelse. Den unge Mand, eneste Mand Karakterstyrke viste han ved den Maade, hvorpaa han tog det. Han blev i ingen Henseende hemmet i Udførelsen af sin Kunst. Sit allerbedste Kunstværk har han udjært siden. Han har ikke for at dulne sin Smerte og for at trodse Dem selv sig fristet til at indgaa et daarligt Vægtstaf med en eller anden Støtthed. Han kunde have gjort det, men han gjorde det ikke. Og naar jeg tænker paa den stakkels, unge Mand, jeg var hos i Gaar — tænker paa, hvorledes han laa der i Mørket og kæmpede saa tappert, naar jeg mindes, hvorledes han vendte sit Hoved om og med et Glimt af Haad i sit fortrukne Ansigt hviffede: „Svad han os stabe, naar du er nær,“ og naar jeg saa tænker paa alt det, han forud havde lidt for Deres Skuld, saa maa jeg — ja, kære Jane, hvis De havde været en Mand, saa havde jeg pistet Dem.“

Jane rettede sig op og løstede sit Hoved paa en Maade, som viste, at hun i dette Øjeblik var mere sig selv, end hun hidtil havde været under Samtalen.

„De har allerede pistet mig godt, kære Ben,“ sagde hun, „saaledes som Ord, der er talt i retfærdig Gærme, kan pisse en Sjæl. Men jeg føler, at jeg har godt af Smerten. — Maa jeg for Resten her fortælle Dem, hvorledes jeg kom til at se anderledes paa Sagen. Jeg stod oppe paa den store Pyramide. De huffer Udbygningen derfra, hvorledes alting tog sig i skarp, afgørende Rønt. Paa den ene Side — Floden med den vildt vildt Vegetation og Frugtbarhed, en sand „Edens Have“. Paa den anden Side — den uhyre Glæde, saa langt Nær rækker, det aabne, frie Syn helt ud til Skrifonten, men intet Spor af Vegetation, ikke det ringeste Haab om Frugtbarhed, kun Lørd og Øde. Jeg følte, at det var et usjagligt Billede af mit Liv for Tiden. Garth's Kærlighed, der strømmede igennem det som en Flod, kunde have gjort det til en sand „Herrens Have“. Det vilde komme til at betyde mindre Frihed, men ogsaa mindre Ensomhed. Og naar alt kommer til alt, saa bliver Friheden til at leve for sig selv med Tiden til et tungt Baand. Med eet blev det mig klart, at jeg havde fordjænt ikke blot mig selv, men ogsaa ham til dette triste Orkensk. Da jeg var kommet ned, raadspurgte jeg den gamle Sfinx, og disse Ord, der saa roligt og klogt strædede ud i Fremtiden, syntes at sige: „Kan den lever, som elsker.“ Samme Aften besluttede jeg at opgive Kulturen, rejse hjem straks, ile hen til Garth og spørge ham, om vi ikke skulde begynde igen der, hvor vi slap for tre Aar siden derude i det dejlige Waaneskin paa Terrassen. Ti Minutter efter, jeg havde taget den Beslutning, hørte jeg om Ulykken.“

Doktoren holdt Haanden for Ansigtet og udbrød sagte:

„Tidens Gjul gaar altid fremad, aldrig tilbage.“

„O, Deryck,“ raabte Jane, „sommestider gør de det dog. Det ved De og Flower.“

Der gled et bedrøvet Smil hen over Doktorens Ansigt, og han sagde stille:

„Ja, jeg ved nok, at der er ingen Regel uden Undtagelse.“ Saa rettede han sig op og tilføjede mere livligt: „Men ved De, det er utvivlsomt af uhyre Betydning og af stor Værdi i Henseende til Deres egen Fred og Hvile i denne Sag, at De havde taget Beslutningen, før De hørte om Ulykken.“

„Korsørigt ved jeg ikke,“ sagde Jane, „hvor meget jeg var klar, den Gang jeg tog Beslutningen, men saa meget var mig klart, at jeg ikke længer kunde leve uden ham, og at jeg var beredt til at vove Skridtet. Og selvfølgelig — nu er alle Tvivl fejlet bort ved min stakkels Bens Ulykke, og Sagen er lige til.“

Doktoren løstede pludselig Brynene, saa paa Jane og sagde:

„Sige til?“

Men Jane var øjenhellig tilfreds med Udtrykket og gav ingen Forklaring. Saa rejste han sig, røgte om i Tiden, og blev staaende ved Tilstedeværelse nogle Minutter. Da han satte sig ned igen og begyndte at tale, var hans Stemmning uhyre rolig, men der var et Liv over hans Træk, som gjorde Jane opmærksom. Hun følte, at de var kommet til det afgørende Punkt i deres Samtale.

„Men sig mig nu, min kære Jane,“ sagde han, „hvad har De nu egentlig tænkt paa at gøre?“

„Tænkt paa at gøre,“ svarede Jane. „Naturligvis straks tage op til Garth. Sig mig blot, hvorledes jeg bedst kan bære mig ad med at lade ham det vide, og om De tror, at Sindsbeveggelsen vel min Antkomst kan fange ham. Jeg vil nu ikke risikere at blive holdt borte fra ham af Rager og Sygeplejerske. Min Plads er ved hans Side. Jeg ønsker ikke noget højere her i Livet end altid at maatte være hos ham. Men Sygeplejersker er lidt saa egenlige, og Stridigheder under disse Forhold vilde være utaalelige. Et Telegram fra Dem vil ordne det hele.“

„Ja vel,“ sagde Doktoren langsomt — „et Telegram fra mig vil utvivlsomt bane Vej for Dem ind til Garth Dalmains Syge seng, og naar De var kommet saa vidt, hvad saa?“

Janes Læber krusedes af et usigelig ømt Smil. Doktoren saa det, men vendte sig bort. Det var ikke bestemt for ham eller for nogen anden Mand. De eneste Ord, som skulde have set det, kunde ikke se noget mere.

„Ja, hvad saa, Deryck? Saa vil Kærligheden nok

vide at gøre Resten. Alle Stranker vil fjernes, og Garth og jeg vil for bestandig være forenet.“

Doktorens Jingre kom i livlig Bevægelse, og da han talte, var hans Tone meget venlig.

„Ja, kære Jane, det er Kvindens Synspunkt, og det er sikkert det simpleste og maasse ogsaa det bedste. Men ved Garth's Seng vil De blive stillet overfor Mandens Synspunkt, og jeg vilde være værdig til den Tiltid, De har vist mig, hvis jeg ikke stillede Dem overfor det nu. — Set fra Mandens Synspunkt har den Vej, De begik for tre Aar siden, stillet Dem i en næsten umulig Situation. Hvis De rejser op til Garth og tilbyder ham Deres Kærlighed — den Skat, han begærede for tre Aar siden, men ikke fik — saa vil han ganske simpelt slutte, at den Kærlighed, der tilbødtes ham nu, ikke er andet end Medlidenshed. Og Garth Dalmain er ikke den Mand, der vil tage til Række med Medlidenshed, hvor han havde tænkt at vinde Kærlighed, men blev skuffet. Heller ikke vilde han tillade nogen Kvinde — og mindst af alle hans Idealer af en Kvinde — at binde sig til ham i hans Blindhed, uden han var sikker paa, at dette Baand var hendes højeste Lykke. Og hvor skulde De kunne vente, at han kunde tro det overfor det Faktum, at da han havde alle Vætingelser for at kunne gøre en Kvinde lykkelig, da stødte De ham fra Dem. Paa den anden Side, hvis De forklarer ham Grunden til Deres Begjæring, hvad De uden Tvivl agter at gøre, saa vil han blot sige: „De havde ingen Tiltid til min Trofasthed, den Gang jeg havde Vætingelser for at kunne bevise den. Nu kommer De til mig, nu da jeg er blind, det vil sige, nu da det ikke længer staar i min Magt at vise min Trofasthed. Nødvendigheden staar ingen Dyd. Hvor kan jeg nogen Sinds blide sikker paa, at De har Tiltid til mig, da De først kom, efter at den store Ulykke har sat mig ude af Stand til enten at gøre det, De frygtede for, eller at vise mig bedre, end De tænkte Dem.“ Kære Jane, saaledes stiller Sagen sig ud fra Mandens Synspunkt — ud fra mit, og jeg tænker endnu mere ud fra hans. Thi jeg ved, at Garth Dalmain har mere Karakterstyrke end jeg. Gadde det været mig hin Dag i Kirken, saa vilde jeg have krævet paa mine Knæ hen til Dem og lovet at vilde vokse op til Dem. Garth Dalmain havde den Zernstyrke at gaa sin Vej, da den Kvinde, som Aitonen i Norgejen havde set paa ham som en jævnyrdig, nu Dagen efter viste ham bort som en, der stod langt under hende. Jeg tænker ikke, vi behøver at spørge om, hvorledes han ser paa Sagen, som den nu staar.“

Det smertede Doktoren at se Janes blege Ansigt.

„Men, Deryck — han — elsker —“

„Netop fordi han elsker Dem, kære Jane, kunde han aldrig — hvad Dem angaar — være tilfreds med mindre end det bedste.“

„O, kære Ben, hjælp mig! Find en Udvej! Sig mig, hvad der er at gøre!“ raabte Jane, og saa paa ham med et forvirret Blif.

Doktoren sad længe og grundede i Tavshed. Til sidst sagde han:

„Jeg ser kun en Udvej. Hvis Dal kunde bringes til at indse, at De muligvis har set Sagen under det Synspunkt, hvorunder De virkelig den Gang saa den, uden at han dog vidste, at det virkelig var Grunden til Deres Vægning, og hvis han kunde saa Lejlighed til at udtale dette til et Menneske — for Gfs. til mig — paa en saadan Maade, at det kom Dem for Dre, uden at det var Meningen, at De skulde vide det — saa vilde Deres Stilling overfor ham blive bedre. Men det vil blive vanskeligt at arrangere. Hvis De bestændig kunde være om ham isæt — af stakkels Ben, det er let nu — jeg mener, uden at han vidste, at det var Dem. Hvis De for Gfs. kunde være der i den Søsters Sted, som jeg sender op til ham, og finder ud af, hvorledes han ser paa Sagen, saa at han, naar De engang aabenbarer alt for ham, kunde føle, at han allerede havde retfærdiggjort sig overfor Dem, saa kunde maasse alt bringes i Orden.“

Jane sprang pludselig op og raabte:

„Deryck, det er udmærket! Send mig derop som hans Sygeplejerske! Han vilde aldrig drømme om, at det var mig. Det er tre Aar siden, han hørte min Stemme, og han vil tænke, at jeg er i Egypten. For nogen Tid siden stod det i Bladene, at jeg vilde blive i Egypten og Syrien indtil Maj. Ikke et eneste Menneske ved, at jeg er kommet hjem. De ved, at jeg har fuld Uddannelse og Erfaring som Sygeplejerske, og at jeg under Krigen maatte pleje de hyge fuldt saa meget aandeligt og sjæleligt som legemligt. O, Deryck, De kunde sagtens anbefale mig. Og jeg har endnu min Søsterdragt liggende for et saadant Tilfældes Skuld. Jeg kunde være færdig til at rejse om jure og tyve Timer. Jeg vil rejse derop som Søster den eller den og spise i Koffenet, om det er nødvendigt.“

„Nej, Jane,“ sagde Doktoren med Bægt, „De kan netop ikke rejse derop som Søster den eller den uheldigvis. De kunde kun rejse derop som Søster Rosemary Gray, for jeg antog hende i Morges og sendte Doktor Mackenzie en udjærlig Beskrivelse af hende, som han vil læse for Patienten. Og jeg forslytter aldrig en Søster, uden at han skulde vide sig uduelig. Og Søster Rosemary Gray vilde lettere kunne flyde end vise sig uduelig. Desuden vil man ikke finde paa at lade hende spise i Koffenet. Hun er en Dame og vil blive behandlet som saadan. Jeg vilde virkelig gerne, om De kunde træde i hendes Sted, skønt jeg er ikke vis paa, at De vilde komme godt fra det. — Men hvis nu, hvad jeg har at fortælle Dem. Før jeg tog Afsted med Dalmain, spurgte han efter Dem. Han fik meget snildt anbragt Spørgsmaalet, idet vi talte om Høringinden og Flower. Jeg saa godt, at hans Blik blev røde, skønt han frammede i Dønen for at kunne tale roligt. Han spurgte om, hvor De var, og jeg sagde, jeg troede i Egypten. Og naar De kom hjem? Jeg fortalte ham, at jeg havde hørt, at De vilde blive i Jerusalem indtil Paaste, og at vi ventede Dem hjem sidst i April eller først i Maj. Han spurgte ogsaa, hvorledes De havde det. Jeg svarede, at De ikke var slynk til at skrive. Men efter de tilfældige Telegrammer og Postkort. De nu og da-

sendte, antog jeg, at De havde det godt. Jeg fortalte ham endvidere, at det var mig, der havde sendt Dem til Ubladet, fordi De var ved at gaa helt til. Han gjorde en hurtig Bevægelse med Haanden, fordi jeg kunde bruge et faadant Udtryk: „Saa helt til? Saa!“ sagde han i en Tone, hvori der laa den dybeste Foragt for min Mening. Saa spurgte han mig nøjsagtig ud angaaende min Gustru og bad mig hilse hende. Til sidst annodede han mig om at se paa den Bunke af Brev, der laa til ham, og sige ham, om jeg kendte Gaandfriften paa nogen af dem. Alverden syntes at have følt Trang til at vise ham Deltagelse, stakkels Ben. Jeg sagde ham en halv Snæs Navne, som jeg kendte. — Der var et kongeligt Segl paa et af dem. Han spurgte, om der ikke var noget fra Ubladet. Der var to eller tre. Jeg kendte Udskriften paa dem alle og sagde ham, hvem de var fra. Han kunde ikke tænke, at jeg læste dem for ham. End ikke det med kongeligt Segl blev aabnet, skønt han havde det i Gaanden og laa lidt og sølte paa Seglet: „Er der intet fra Høringinden?“ spurgte han. Jo, der var et. Det vilde han gerne høre. Saa aabnede jeg det og læste det. Det var i høj Grad karakteristisk for Høringens Maade, fuldt af venlig Deltagelse, hjerteligt og dog taktfuldt i sine Udtryk. Til Slutning strev hun: „Jane vil blive meget roligere. Jeg vil skrive til hende og fortælle hende det næste Gang, hun sender mig sin Adresse. For Tiden har jeg ingen Anelse om, paa hvilken Plet af Jordkloden min kære Niece befinder sig. Sidste Gang jeg hørte fra hende, syntes hun at kunne være paa Vej til at gifte sig med en lille Japanner og sætte sig ned i Japan. Ingen daarlig Ide, min kære Dal, synes De vel? Skønt hvis Japan ser ud som paa Papirsflørmene, saa kan jeg ikke tænke mig, hvor i dette Lilleputternes Land man vil finde et Hus eller en Mand, der er nok til vor kære Jane.“ Selvfølgelig havde jeg tænkt nok til at udelade hendes Snaf om Japannerne. Da jeg var færdig med Deres Lantes Brev, spurgte han mig ganske lige ud, om der ikke var noget fra Dem. Jeg sagde nej, men sjævede til, at Efterretningen om hans Ulykke uden Tvivl ikke havde naaet Dem, da De ellers sikkert vilde have strevet. Jeg haaber derfor, at De gør det, kære Jane. Søster Rosemary Gray vil læse alle Brevene for ham.“

„O, Deryck,“ sagde Jane fjærdknust, „jeg kan ikke holde det ud! Jeg maa rejse op til ham.“

Telefonen paa Doktorens Bord ringede, og han greb Høringstet.

„Hallo! — — — Ja, det er Dr. Brand. — — — Hvem taler jeg med? — — — Na, det er Dem, Jøstanderinde! — — — Goordan? — — — Svad Nava var det? — — — Ja, det er rigtig nok, det var i Morges, og det skulde være bestemt. Det er et meget alvorligt Tilfælde. Hun skal møde her og tale med mig i Aften. — — — Svad var det, De sagde? — — — Ja vel, saa fortaale jeg det. — — — Hun er rejst? Hvorhen? — — — Hvorhen? — — — Sil De ikke stave det. — — — Australien! Saa er hun jo ude af Rækkevidde. — — — Na, det skal De ikke tage Dem nær. Det er jo ikke Deres Skuld. — — — Nej Tak, det behøves ikke. — — — Jeg har mulig en selv. — — — Ja — — — Ja vel — — — Ja kan kunde maasse nok passe. — — — Jeg skal lade Dem vide, hvis jeg har Brug for hende. — — — Tak for De have. Farvel.“

Doktoren ringede af. Saa vendte han sig om til Jane, og der gled et Smil hen over hans Ansigt, da han sagde:

„Beanette, jeg tror ikke paa Tilfældet. Men jeg tror paa en Gud, der hindrer eller fremmer alle vore Planer. De skal rejse derop.“

XVI.

Doktoren finder en Udvej.

„Og nu angaaende Maaden, hvorpaa det skal sættes i Bærf,“ sagde Doktoren, da Jane var blevet rolig igen efter den Sindsbeveggelse, hun var kommet i. „De maa rejse med Nattoget i Overmorgen. Kan De være færdig til den Tid?“

„Ja, det kan jeg sagtens,“ sagde Jane.

„De maa rejse derop som Søster Rosemary Gray.“

„Det holder jeg ikke af,“ sagde hun. „Jeg vilde foretrakke et opdigtet Navn. Set, at den virkelige Rosemary Gray en skønne Dag dukkede op, eller en eller anden, som kendte hende.“

„Det sker ikke. Hun er halvveis i Australien nu, og De vil ikke saa nogen anden at se end Sjælets Jøll og Lægen. Skulde en eller anden komme, saa vilde man kunne berygte, at man kendte Dem. Men vi maa løbe den Risiko. For alle Tilfældes Skuld vil jeg give Dem et Brev med, som De kan fremvise. Deri forklarer jeg det hele og bevidner, at De er at af staaende Patienten for alle Sindsbeveggelser, og efter min Ordre er traadt i Søster Rosemary Grays Sted. Jeg kan roligt gøre det, da det er mere sandt, end det kunde se ud til. De maa altsaa gøre, hvad De kan, for at kunne optræde som hun, saa vidt som det lader sig gøre med Deres Højde. Thi husk endelig paa, at jeg for Doktor Mackenzie har befrævet Dem som „en fin, spinkel og elegant lille en, der kan paatage sig mere, end man skulde tænke om hende.“

„Deryck, jeg er vis paa, Doktoren straks vil opdage, at jeg ikke er den Person, De har befrævet i Deres Brev.“

„Nej, absolut ikke. De maa huske, vi har med en Skotte at gøre, og en Skotte opdager ikke saadan noget straks. Hans Mand arbejder langsomt, om end sikkert. Naar han en Stund har betragtet Dem, saa vil han blot være kommet til den Overbevisning, at jeg ikke har sunderlig megen Forstand paa at bedømme Kvinder, og at Søster Gray langt fra er saa fin og sart en Skikkelse, som jeg har befrævet. Men han vil da allerede have givet Dalmain en Beskrivelse i Overensstemmelse med mit Brev, og det er jo Høringinden.“

(Fortsettes.)